

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

T. L. H.,

zastoupené advokátem Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 8, Brno,

proti

žalované

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2018, č. j. MV-40559-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále také jako „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 21. 1. 2016, č. j. OAM-41390-43/DP-2011, zamítl žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť ve stanovené lhůtě nebyly předloženy podklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
2. Správní orgán takto rozhodl podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 a dále s § 31 odst. 1, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), za situace, kdy žalobkyně k žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nepředložila doklad prokazující její příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., doklad o zdravotním pojištění včetně dokladu o zaplacení pojistného, aktuální potvrzení příslušného finančního úřadu o bezdlužnosti a aktuální potvrzení správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti.
3. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž zamítavě rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobkyně namítla, že správní orgán v rozporu se zákonem žádost zamítl z důvodu neověření údajů, které cizinec v žádosti není povinen uvádět, ačkoli zákon stanoví podmínku, že se musí jednat o neověření údajů uvedených přímo v žádosti.
5. Žalobkyně namítala, a to již v podaném odvolání a na této námitce setrvala i v žalobě, že § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. je možno použít pouze v případě, že žadatel nedoloží podpůrné doklady k ověření údajů uvedených v samotné žádosti. Pokud tedy žalovaný tvrdí, že doklady požadované po žalobkyni, jsou „nedílnou součástí žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu“, nejedná se pak o podpůrné doklady pro ověření údajů v žádosti, ale o součást žádosti samotné a nedoložení takových dokladů pak nemůže být důvodem pro postup podle § 56/1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb.
6. Nedoložení dokladů, které tvoří podle zákona součást žádosti samotné, může mít za následek pouze zastavení řízení podle § 66/1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., protože se jedná o neodstranění podstatných vad žádosti.
7. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že správní orgán I. stupně po žalobkyni požadoval opakované předložení dokladů z toho důvodu, že doklady dříve předložené z důvodu délky řízení nemůže považovat za aktuální. Žalobkyně ke své žádosti předložila všechny náležitosti tak, jak je předepisuje zákon. Správní orgán není zákonem oprávněn k tomu, aby žalobkyni ukládal opětovné doložení dokladů z důvodu údajné „neaktuálnosti“. Pokud správní orgán I. stupně měl za to, že je v jeho pravomoci vymáhat opakovaně doklady na základě úsudku, že z důvodu délky řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pozbyly aktuálnosti, měl v rozhodnutí rovněž uvést, na základě jakého konkrétního zákonného ustanovení je k tomu oprávněn a zejména měl přezkoumatelným způsobem objasnit úvahy, na základě kterých považuje doklady za neaktuální. Je nepřezkoumatelné, kdy podle správního orgánu I. stupně byly žalobkyni předložené doklady ještě aktuální a od kterého dne se staly neaktuálními.

8. Pokud tyto úvahy správní orgán v odůvodnění rozhodnutí neobjasní, jedná se o libovůli, která mu umožňuje účastníky správních řízení šikanovat opakovaným vyžadováním dokladů na základě konstatování, že jsou neaktuální.
9. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje dále v tom, že žalovaný k tomu pouze uvedl, že správní orgán rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí a dále, že se jedná o zavedenou praxi v rámci nového projednání věci správním orgánem. Toto všeobecné tvrzení žalovaného nedává odpověď na otázku, kdy a na základě jaké skutečnosti se náležitosti, které žalobkyně již jednou v řízení předložila, staly neaktuálními, a proč se stalo nezbytným tyto náležitosti doložit opakovaně.
10. V poslední žalobní námitce žalobkyně vytkla správnímu orgánu prvního stupně, že správní orgán I. stupně při hodnocení dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, jejího syna a manžela pouze uvedl, že jeho rozhodnutí je ve veřejném zájmu a že je povinen ve smyslu § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zvolit takové řešení, které je v souladu s veřejným zájmem s tím, že žalobkyně si nedoložením požadovaných dokladů, musela být naplno vědoma následků pro její další setrvání na území České republiky.
11. Žalobkyně namítla, že žádost o prodloužení pobytu podala 3. 1. 2011 a ačkoli podle zákona mělo řízení trvat maximálně 60 dní, trvalo několik let. Během těchto let se žalobkyni narodil syn a vdala se. Správní orgán I. stupně při hodnocení dopadu svého rozhodnutí, vydaného 5 let od podání žádosti, do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny, měl projevit určitou sebereflexi, neboť údajná „neaktuálnost dokladů“ předložených účastníky řízení v roce 2011 je způsobena pouze průtahy v řízení, tedy nezákonným postupem samotného správního orgánu.
12. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla: *„Jak ale Komise již výše uvedla, účastnice řízení je matkou nezletilého českého občana, může tedy požádat o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je matkou občana EU, mladšího 21 let o kterého skutečně pečuje. Do soukromého a rodinného života účastnice řízení a její rodiny tak nebude nijak zasazeno, naopak se v případě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU jedná o vyšší pobytový status a účastnice řízení by tak jako rodinný příslušník občana EU mohla požívat téměř stejná práva jako občan EU.“*
13. Žalobkyně namítla, že správní orgán je povinen posuzovat dopad svého rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v okamžiku, kdy se rozhodnutí stane vykonatelným. Není oprávněn přitom brát v úvahu, že žalobkyně může teoreticky získat povolení k přechodnému pobytu. Vydání povolení k přechodnému pobytu žalobkyně nemá zaručeno a v případě, že o něj požádá a nebude jí povolen, bude čelit nepřiměřenému zásahu do soukromého života.
14. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a blíže se k žalobě nevyjádřila.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze (dále též jen jako „městský soud“, nebo jen „soud“) na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. K první žalobní námitce – nezákonnosti rozhodnutí spočívající v tom, že řízení o žádosti žalobkyně mělo být zastaveno, městský soud konstatuje, že tato není důvodná.
17. Z obsahu správního spisu se podává a mezi účastníky není sporu o tom, že žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dne 3. 1. 2011, která byla 1. 7. 2013 nepravomocně zamítnuta. Rozhodnutí zrušila žalovaná dne 15. 4. 2015 a věc vrátila k dalšímu řízení.
18. V navazujícím řízení o žádosti, byla žalobkyně vyzvána k doložení mimo jiné, dokladu prokazujícího její příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., dokladu o zdravotním pojištění včetně dokladu o zaplacení pojistného, aktuální potvrzení příslušného finančního úřadu o bezdlužnosti a aktuální potvrzení správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti.
19. Podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ke dni 21. 1. 2016 (vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dále též jen jako „zákon“), *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 46 odst. 3 a 7 vztahují obdobně.*
20. Podle § 35 odst. 2 zákona, *k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 4 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Cizinec je dále povinen na žádost ministerstva předložit v případě změny podoby i fotografie.*
21. Podle § 35 odst. 3 zákona, *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
22. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona, *cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.*
23. Podle § 46 odst. 7 zákona, *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit*
a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim9d) cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem9e) nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti,

c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence30),

d) potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti 36) včetně penále. Není-li cizinec daňovým subjektem nebo plátcem pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, předloží doklad vydaný finančním úřadem nebo okresní správou sociálního zabezpečení potvrzující tuto skutečnost,

e) jde-li o cizince, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, dále potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále,

f) na požádání platební výměr daně z příjmu.

24. Jak správně uvedl správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 21. 1. 2016, č. j. OAM-41390-43/DP-2011, a rovněž žalovaná v napadeném rozhodnutí, předložení dokladů bylo nezbytné k posouzení, zda žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro prodloužení dlouhodobého pobytu. Za situace, kdy žalobkyně požadované doklady nedoložila, správní orgány postupovaly správně, pokud žádost žalobkyně pro nesplnění podmínek k udělení zamítly a nikoli řízení zastavily. Žalobkyně se v podané žalobě dovolává postupu podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., které se však týká povolení k trvalému pobytu, tedy odlišného pobytového oprávnění.
25. Rovněž druhou žalobní námitku – nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k aktualizaci vyžádaných podkladů nepokládá městský soud za důvodnou.
26. Městský soud předně přisvědčuje žalobkyni, že řízení o podané žádosti trvalo neúměrnou dobu a nepochybně by mohlo jít o nesprávný úřední postup ze strany správních orgánů. Žalobkyně však měla v průběhu řízení k dispozici právní nástroje, umožňující obranu před nečinností správního orgánu – počínaje uplatněním žádosti o opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 správního řádu, podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

orgánu podle § 79 s.ř.s., konče podáním žaloby na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Z obsahu správního spisu ani z podané žaloby nevyplývá, že by žalobkyně některého z uvedených práv využila. To jistě nelze žalobkyni přičítat k tíži, současně je však třeba konstatovat, že samotná délka řízení neopravňuje závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

27. Napadené rozhodnutí rovněž netrpí nepřezkoumatelností, jak žalobkyně namítá. Jak městský soud shora vysvětlil, pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo klíčové, zda žalobkyně splňuje podmínky pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Aby splnil podmínku řádného zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu), bylo nezbytné, aby mu byly předloženy podklady aktuální v době rozhodování o žádosti. Není vadou přezkoumávaného rozhodnutí (a rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), pokud podrobně nevysvětlí, kdy z jeho pohledu pozbyly původní podklady aktuálnosti.
28. Pro posouzení věci je podstatné, že žalobkyně byla řádně vyzvána k předložení požadovaných dokladů, byla poučena o následcích, pokud tak neučiní a byla jí poskytnuta řádná lhůta k jejich předložení.
29. Jak se podává z obsahu správního spisu, část dokladů byla předložena až v rámci odvolacího řízení, doklad o zdravotním pojištění nebyl žalobkyní předložen vůbec. Správní orgán tak nemohl postavit najisto, zda žalobkyně podmínky pro vyhovění žádosti splňuje.
30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79, *pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004).*
31. Městský soud v Praze tedy shrnuje, že žalovaná nepochybila, pokud aprobeovala závěry správního orgánu prvního stupně v tom smyslu, že požadované doklady bylo třeba doplnit aktuálními potvrzeními.
32. V poslední žalobní námitce žalobkyně vytýká žalované, že nepřihlédla k dopadu vydaného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
33. Správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobkyně má na území České republiky manžela N. P. T. Z činnosti městského soudu je známo, že rozsudkem ze dne 15. 1. 2020, č. j. 14A 175/2018-31, byla zamítnuta žaloba manžela žalobkyně proti rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 6. 2018, č. j. OAM-389-11/TP-2018. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb. žalobcovu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce nesplnil podmínky stanovené v § 15a zákona o pobytu cizinců.
34. Dále správní orgán vzal v úvahu, že se žalobkyní žije její nezletilý syn H. T., nar. X, který má české občanství.
35. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2007. Vzhledem k věku žalobkyně a k poměru let, které strávila ve své domovské zemi v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kontrastu k době strávené na území České republiky, správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobkyně si nevytvořila tak silné společensko – kulturní návyky, které by jí bránily v opětovném zařazení do vietnamské společnosti. Samotná délka pobytu cizince na území České republiky není dostatečným důvodem pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Jen na jejím základě nelze dovozovat, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

36. Ve vztahu k nezletilému synovi žalobkyně správní orgán prvního stupně odkázal na Úmluvu o právech dítěte, která v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Konstatoval, že zamítnutím žádosti žalobkyně nejsou porušeny příslušné články úmluvy o právech dítěte, pokud se o syna žalobkyně nemůže postarat jeho otec, může syn odjet společně s matkou.
37. Podle názoru správního orgánu se dá předpokládat, že na něj žalobkyně nemluvila pouze česky a syn proto ovládá i vietnamský jazyk. Případné přestěhování syna do Vietnamu by tak pro něj bylo na srovnatelné úrovni jako přestěhování na jiné místo v rámci České republiky. Zamítnutí žádosti nebrání žalobkyni být se synem v pravidelném kontaktu, rovněž zamítnutí žádosti žalobkyni nebrání získání nového pobytového oprávnění.
38. Pokud jde o vztah žalobkyně s manželem, k tomu správní orgán uvedl, že nepředložením požadovaných dokladů si musela být vědoma důsledků svého jednání pro její budoucí setrvání na území České republiky.
39. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že: *„Žalobkyně je matkou nezletilého českého občana, může tedy požádat o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15 a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je matkou občana EU, mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje. Do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny tak nebude nijak zasazeno, naopak se v případě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie jedná o vyšší pobytový status a účastnice řízení by tak jako rodinný příslušník občana EU mohla používat téměř stejná práva jako občan EU.“*
40. Podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*
41. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince je třeba posuzovat rovněž na základě kritérií vyplývajících z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2017, č. j. 9 Azs 104/2017 – 30, rozsudek ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34).
42. *„Dále je tato kritéria nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Zároveň je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne*

19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).“(viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 210/2017 – 57)

43. Z citovaného rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se, s výjimkou doby pobytu žalobkyně na území, dalšími kritérii nezabývaly. To v projednávané věci však k tíži správním orgánům klást nelze. Nezbytným předpokladem pro provedení testu proporcionality je existence právně významných skutkových tvrzení ze strany cizince.
44. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobkyně se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, které nijak nedoplnila. O svých osobních poměrech ničeho bližšího neuvádí ani v podaném odvolání ani v podané žalobě.
45. Bez relevantních tvrzení však nelze přezkoumat, nakolik je zamítnutí žádosti žalobkyně nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života. Platí při tom, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 – 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. V podané žalobě žalobkyně neuvedla, ke kterým kritériím nebylo v jejím případě přihlédnuto.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
47. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 16. březen 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu